

Kære medlemmer af **Klima-, Energi- og Forsyningsudvalget** samt **Transportudvalget**

Jeg tillader mig at henvende mig til begge udvalg, da interesserne i dette brev muligvis krydser begge udvalg. Skulle jeg tage fejl, beklager jeg ulejligheden.

Kort sagt handler det om de "asfalt-knolde", som vi (især) i Danmark kender fra enhver indkørsel til såvel private parceller samt offentlige anlæg:

Dels er de (over tid pga. antal) temmelig Co2-tunge, dels koster de uforholdsmæssigt mange mandetimer (M/K) at anlægge, og dels er de en decideret belastning/forhindring for rigtig mange kørestolsbrugere, ældre, gangbesværede (med og uden rollator), folk med barnevogn, leverandører af pakker, mad og drikke mv. med deres sækkevogne osv.

Og selvom "almindeligt gående" naturligt sjældent skænker dem én eneste tanke, så lover jeg, at de er en udfordring for f.eks. kørestolsbrugere og gangbesværede – og bliver spottet af disse længe før, man er nået hen til dem, simpelthen fordi man ved, det bliver en udfordring at komme op/ned.

Disse asfaltknolde er at finde alle steder i vores infrastruktur, hvor man i de fleste andre lande (ikke bare i både Vest- og Østeuropa, men også i andre egne af verden) som det mest naturlige sænker niveauet på fortovet, cykelstien, indkørslen til parcelhuset eller parkeringspladsen og lignende steder, hvor der nu er højdeforskel.

I bilag 1 er der (for)billedlige eksempler på, hvad der menes.

I bilag 2 er der lavet en grov udregning af Co₂-udledningen for disse frygtelige knolde (blot for at give et billede, selvom I selv har adgang til langt mere præcise udregninger).

Går man længere ned i detaljen – end det helt overflødige og vulgære ved den slags asfaltknolde – så er den slags "forhindringer" heller ikke spor sundt for de biler, der flere gange dagligt må køre op og ned ad disse. Måske de første mange gange ikke betyder noget, men nogen hjælp på holdbarheden (og dermed bæredygtigheden) er de i hvert fald ikke.

Hvis en husejer gennemsnitligt kører sin bil ud og ind ad indkørslen hver dag året rundt (nogle dage flere gange, andre dage slet ikke), så når en bil på 5 år at buldre op og ned af dem 3.650 gange – foruden de mange knolde, når der skal handles ind (ja, her er de også), køres på arbejde (ja, her er de ofte også), køres til fritidsaktiviteter (ja, her er de også).

Men i primær egeninteresse, så hindrer de samtidig en vis bevægelsesfrihed for os, der bevæger os rundt i kørestol eller med rollator. Jeg bor selv i et ganske almindeligt, gennemsnitligt villakvarter, og jeg kan faktisk ikke undgå at skulle køre min kørestol op og ned ad disse knolde, hvis jeg vil rundt i kvarteret. Ofte kan jeg slet ikke komme op eller ned, fordi de simpelthen er for høje og/eller stejle, og så kan jeg være nødsaget til at finde en omvej eller helt være forhindret i at benytte mig af en given rute (på min egen vej vil jeg ikke engang kunne besøge min nabo, blot til eksempel). Det samme gør sig gældende, når jeg bevæger mig rundt i midtbyen – med mindre jeg holder mig til en gågade.

Kort sagt, de tjener kun ét formål: at give omsætning til asfalt-fabrikkerne og til de virksomheder, der anlægger asfalten.

Men det offentlige kunne spare mange tons Co₂, mange penge i anlæg og slutteligt (men ikke mindst) få nogle store plusser hos fremtidige borgere.

Ulemper? Opfind selv nogle ...

Jeg ved ikke, om man kan lovgive om sådan noget (og det bør man nok heller ikke), men nogle retningslinjer og anbefalinger til kommuner og regioner – evt. med nogle, der viser besparelserne og et par ord, der fortæller om de åbenlyse fordele for alle?

I hvert fald håber jeg, at det er noget, man vil tage til sig og have med i tankerne, når man snakker klima og infrastruktur.

Jeg takker for jeres kostbare tid i en travl hverdag.

De venligste hilsner

René Bjerregaard